

ALPES'TA

LA REVISTA DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE LLEIDA - IV ÈPOCA - NOVEMBRE / DESEMBRE 2003 - Núm. 66

ARESTA 66

NOVEMBRE - DESEMBRE 2003

2

TEMA DE PORTADA SOSTRES DELS ALPS

Miquel Àngel Ramos Pinto

5

VIDA DEL CENTRE APUNTS I COMUNICACIONS

Equip Aresta

6

ARTICLE PICOS & RIGLOS

Josep Maria Cano, Xavier Garcia

8 i 9

SEAM

ESCALADA A BALDELLOU

Jordi Marmolejo

10

VIATGE

ENTORN A UN VIATGE AL TIBET

M. Lluïsa Huguet Recasens

12

RAIDS D'AVENTURA

RESUM DE LA TEMPORADA 2003

Robert Guilera Giralt

14

VIATGE

ISLÀNDIA (2a part)

Carles Sànç Llorca

EQUIP DE REDACCIÓ: Mercè Ciutat, Josep Lluís Gàzquez, Mercè Gàzquez, Dolors Llordés, Carmina Pardo, Carles Sànç, Núria Solé. **DISSENY GRÀFIC:** Josep Herràndiz. **EDITA:** Centre Excursionista de Lleida. **REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:** C/ Comerç, 25. 25007 Lleida. Tel.: 973242329. Fax: 973234497. E-mail: cel@lleida.net. INTERNET: <http://www.lleida.org/cel>. **IMPRIMEIX:** Arts Gràfiques Bobalà, SL. **DIPÒSIT LEGAL:** L-39-1958. Tirada: 1.200 exemplars. Publicació no lucrativa. El CEL no es responsabilitza de les opinions dels autors. Es permet la reproducció però amb l'esment de l'autor i l'origen. Subscripció de 6 números: 13 euros. Preu del número: 2,40 euros. Imprès en paper de cel·lulosa blanquejada sense clor. **FOTO DE PORTADA:** Últims pendents abans de l'aresta cimera del Dufourspitze (4.634 m). Arxiu: Miquel Àngel Ramos. **COL·LABOREN:**

LES FULLES VAN CAIENT... els arbres es desprenen lentament dels seus vestits tot despullant-se i preparant-se per donar la benvinguda a l'hivern. És una Època de preparatius: algunes aus emigren buscant ambients més càlids, uns animals emmagatzemen reserves als seus caus i uns altres cada cop surten menys i es retiren als seus amagatalls guardant energies per suportar les dures condicions atmosfèriques... en definitiva, una gran activitat estiuenca donarà pas al repès i al descans més perllongat de l'any.

Podríem dir que als amants de la natura ens passa una cosa semblant, però amb petites diferències, ja que tot i les condicions adverses, cadascú en la seva mesura, bé que li agrada fruit d'aquesta diversitat climatològica que ens regala el planeta on vivim.

Tot i aixè, malgrat els continus atacs que pateix la natura per part de la nostra societat (Tren d'Alta Velocitat, Pla Hidrològic Nacional, el Prestige, instal·lació indiscriminada de parcs eèlics, l'aeroport d'Alfés... i una llarga llista que no s'acabaria). Pensem, però, que la natura encara ens permet descobrir els seus secrets més embolcallats, tot respectant-la i aprofitant-la de forma sostenible. De no fer-ho així, a la llarga passarà factura, i aixè precisament ho hauríem d'evitar.

Per aquest motiu, val la pena aprofitar el moment, mirar sempre endavant, malgrat sembli que estigui tot perdut. Enfrontar-se al futur amb il·lusió, essent coherents amb el medi natural, pot ser una bona manera de caminar per la vida. Allè que ara fem o deixem de fer, és el llegat que cedirem a les properes generacions, que de ben segur voldran gaudir del planeta tal i com a nosaltres ens agrada fer-ho.

Pensem-ho!!!

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCs
l'entitat pública de la Universitat de Lleida

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Sostres dels Alps

Axiur: Miquel Àngel Ramos

El Weishorn (4.505 m) vist des del Bishorn.

Els Alps, aquesta gran serralada, amb més de 1.000 km de longitud i amb un centenar de cims que superen la xifra dels 4.000 m, donen un gran ventall d'activitats: senderisme, escalada, alpinisme, rafting, turisme..., però de ben segur que la més atractiva és la de pujar les seves muntanyes més altes, bé per rutes normals o per clàssiques de diferent grau de dificultat.

El que us presento a continuació és un petit resum del viatge que vam realitzar uns companys del Centre aquest mes d'agost, amb la intenció de pujar els tres cims més alts de la serralada: el Mont Blanc, El Monte Rosa (Punta Dufour) i el Dom. Vam tenir molta sort pel temps, el grup va funcionar i... millor que ho llegiu:

Dilluns, 4 d'agost

Ieeeeeep!!, que marxem als Alps. Semblava que no arribaria mai, però ja som a quatre d'agost i una xafogor es passeja pels carrers de Lleida... a quarts de sis del matí apareix el Ramon amb la Berlingo, "no sé si ens hi cabrà tot", penso. Així de marxar als Alps dues setmanes amb tot el menjar i quatre persones és la bomba, però amb una mica d'organització tot es pot fer... recollim l'Oriol als Alamús i l'Edu a l'alçada de Girona. El dia s'aixeca sensacional, però calorós i agobiant. L'autopista va plena però anem fent via, i després de molts quilòmetres, a les set de la tarda arribem a Zinal, on sembla que hi ha caigut una bona tempesta, cosa que ha refrescat l'ambient. A les fosques trobem un lloc on plantar la tenda al càmping del poble... típic suís.

Dimarts, 5 d'agost

Després d'una nit passada per aigua i plena de trons (algú es pensava que s'acabava el món) mirem la météo i per a la nostra sorpresa donen molt bon temps. Fem motxilles, xerrem amb uns bascos i ens preparem per al primer quatre mil: el Bishorn (4.153 m). Hem d'arribar primer al refugi Tracuit (4 h d'aproximació), agafem un caminet molt ben marcat que de mica en mica ens fa guanyar alçada fins a sortir del bosc i passar de zones de pastures a les tarteres de gelers que anys enrere cobrien aquestes alçades. Són quarts de tres de la tarda i amb la tempesta al damunt arribem al refugi.

La tarda passa plàcidament veient el temps tormentós i alguna clariana ocasional ens permet contemplar l'objectiu de demà... però el que a tots ens treu les mirades és el Weishorn, que amb els més de 4.500 m i la seva impressionant aresta, fa les delícies i l'admiració de tots els alpinistes mentre esperem el sopar. Un sopar típic de refugi (car, normal i poc abundant) va donar pas a l'hora d'acomiar el dia, no sense abans veient com les últimes llums s'esvaeixen a les gelers més altes de les muntanyes. Després d'aquest magnífic espectacle, tranquil·litat i silenci...

Dimecres, 6 d'agost

Una veu femenina ens treu del llit. Són les cinc del matí i és hora d'esmorzar. Fem els preparatius i a quarts de set sortim del refugi. Després de deu minuts caminant per un caos de roques,

arribem a l'inici de la gelera. Ens encordem i comencem la progressió glacial. Aquest any el temps ha estat molt sec i la gelera es troba molt oberta, cal anar amb compte! I de tant en tant cal saltar per les esquerdes o rodejar-les, ja que en algunes no s'hi veu el fons. La fosca nit va donant pas a un nou jorn i després d'un llarg planejar comencem a pujar fortament, així fins que a tres quarts de deu del matí i amb un cel totalment blau, malgrat que l'horitzó és deformat per una intensa calitja que només permet intuir els objectius de les següents jornades, assolim l'ample cim, que permet l'estada de les cordades que ens hem donat cita en aquell indret. Mitja hora de recompensa dóna pas al descens que, tot i que la calor és acusada i els ponts de neu no són tan segurs com al matí, fem sense problemes. Un cop al refugi, refem motxilles i ens dirigim al cotxe, 1.600 m més avall. Alguns núvols s'han format i volen deixar caure alguna gota, però més soroll que aigua. Des de Zinal carreguem el cotxe i ens dirigim a Zermatt on, arribant a quarts de vuit de la tarda, trobem un foradet al càmping de Randa... amb una fauna molt variada i curiosa. Un soroll sec del tap de l'ampolla de cava trenca la tranquil·litat del lloc, quan tot just cau la nit...

Dijous, 7 d'agost

Dia de relax, d'escriure postals, de menjar i de protegir-se del sol... parlem amb la gent i diuen que mai no havien vist aquest temps tan excepcional a l'agost, tot el contrari de l'any passat. L'Oriol i jo trobem una roca on practicar "boulder" i anem passant la tarda... entre aquestes, ostres, una senyera!, és un grup de vuit catalans amb els que de seguida ens fem amics...

Divendres, 8 d'agost

Segon objectiu: la punta Dufour del Monte Rosa (4.637 m). Es tracta del segon cim més alt dels Alps. Per assolir-lo cal arribar al Monte Rosa Hütte que, després d'agafar un tren cremallera des de Zermatt, et deixa a dues hores i mitja del refugi. Cal travessar morrenes i una gelera molt oberta, però ben marcada amb banderes. Un cop al refugi i havent dinat, decidim fer una becineta, i a la tarda comprovem les cares de patiment dels que han fet cim aquest matí (ai el que ens espera!) gaudim de l'impressionant paisatge glacial i de la cara Est del mític Matterhorn. Petem la xerrada amb un grup de catalans i bascos i comentem la jugada per la jornada de demà. Sopem i a quarts de vuit de la tarda ja estem al dormitori sota unes sensacionals nêrdiques de plomes...

Dissabte, 9 d'agost

Dues del matí... segur que a Lleida algú encara està de festa major... nosaltres, en canvi, ara la comencem! A tres quarts de

Així: Miquel Àngel Ramos

Cim del Dom (4.545 m).

tres sortim i... sorpresa!, tothom espera que algú es decideixi. No ens ho pensem i ens posem a seguir fites. De sobte, una cua d'uns quinze frontals se'ns ajunten, formant una llarga colebra fluorescent. Jo em trobo al capdavant i comencé a tenir problemes amb el frontal, per "sort", un dels catalans em passa i decideix tirar ell... i en poc més d'una hora ens fem els gairebé cinc-cents metres de desnivell que hi ha del refugi fins a la gelera.

La nit és neta i els estels són els únics punts lluminosos de la zona a part dels nostres frontals. Un cop a la gelera, ens encordem i comencem a pujar per forts pendents de gel ben dur... de sobte, ens adonem que el grup de davant nostre no troba el camí i les esquerdes cada cop són més abundants... ens hem perdut en un caos de gel! Ens agrupem i decidim agafar un camí més evident. Després de mitja hora saltant i creuant esquerdes, agafem el camí correcte.

Ja m'ho havien dit!, per fer aquest cim cal tenir tres coses: paciència, fortalesa física i grimpada final. Rampes i més rampes de neu i alguna escletxa ens fan guanyar alcada i quan ja despunta el dia i el fred és més present (-21C), ens trobem fregant els 4.000 m. El pendent augmenta considerablement i el paisatge es fa impressionant: el que tant havia llegit i vist en fotografies, ho estic vivint en directe! El Liskham de mica en mica es

va quedant per sota. Creuem un tros de cresta fàcil, pujem una pala de neu i gel d'uns 50f i... més cresta! L'últim tram, amb passos de II, a 4.600 metres i amb una timba que esgarrafa a ambdues bandes, fan el recorregut molt entretingut... finalment, el cim!!! és un quart de deu del matí... set hores i mitja de pujada!

El panorama és sensacional. Es pot veure el Mont Blanc, el Liskham, el Matterhorn, el Dom, el Taschorn, l'Alphubel..., i molts més. No fa vent, i ens estem mitja hora dalt del cim. Finalment, cal baixar, i tot i la mandra i el cansament, anem perdent metres fins que després d'algun ensurt al final de la gelera (és migdia i els ponts de neu no són gens fiables), arribem pels volts de les quatre de la tarda al refugi: tretze hores per pujar i baixar 1.900 metres de desnivell. Refem la motxilla i amb més voluntat que força agafem bon ritme i en dues hores som a l'estació del cremallera, on trobem els catalans que tant fort ritme havien marcat durant tota la jornada. En aquest trajecte, les nostres mirades no feien més que mirar l'impressionant imatge que era el massís del Monte Rosa, tot ple de geleres d'altres muntanyes (Cima de Jazzi, Liskham, Castor, Pollux, Breithorn,...), una imatge de somni amb les llums del vespre.

Diumenge, 10 d'agost

Dia de refer forces, fent turisme per Zermatt, tot contemplant el Matterhorn amb la seva mítica aresta Hörnli, així com altres muntanyes de la zona. Ja a la tarda tornem al càmping i preparam els preparatius per a l'atac del següent objectiu: el Dom.

Dilluns, 11 d'agost

Mil vuit-cents metres ens separen entre Randa (1.450 m) i el lloc on pensem acampar (ja que no tenim reserva al refugi) i que es troba a uns 3.150 m prop de la gelera que baixa del Dom i del Täsch. El temps continua immillorable, i en unes cinc hores salvem aquest fort desnivell tot i anar ben carregats. Una magnífica posta de sol fa les delícies de les nostres càmeres i el color rosat de la gelera va donant pas a la foscor i als primers estels que de mica en mica van engalanant el cel.

Dimarts, 12 d'agost

Dues del matí, un despertador trenca el silenci de la nit i quatre ombres es mouen a la tenda. Pels volts de les tres, i amb una lluna plena que feia enrere els frontals anem remuntant i evitant esquerdes fins que després d'alguna perduda per la gelera, amb les primeres llums del dia arribem al Festijoch (3.700 m). Allà decidim atacar el cim per l'aresta Festi, que aquest any es troba bastant faltada de neu i ens prova en l'escalada i una mica de

mixt (800 m, II, 55f en trams), finalment, després de set hores de llarga pujada assolim el cim... també poc a dir de l'espectacle: més muntanyes, més geleres, més valls,... des de 4.545 metres d'alcada el panorama és genial.

Refem les nostres passes però ara per la via normal, i tot creuant-nos amb més cordades que encara estan pujant, arribem de nou al Festijoch, on una impressionant escala de quinze metres permet superar la rimaia que s'ha format aquest calorós estiu, després una mica més de grimpada i cap a la tenda falta gent!! Tot vigilant amb les esquerdes arribem al campament i sota un sol de justícia refem la "motxilleta" i a baixar més!!

Pels volts de les set de la tarda i després de mil quatre-cents metres de pujada i tres mil cent de baixada, tornem a estar a Randa i amb riure i cava s'acaba la jornada tot esperant el canvi de país amb l'últim objectiu del viatge en ment: el Mont Blanc!

Dimecres, 13 d'agost

Després de deu dies de bon temps, res ens feia pensar que en aquestes muntanyes hi plou, i un cop a Chamonix vam fer el ritual de tot alpinista: anar a la Maison de la Montagne a mirar la météo i... zass!!! després d'alguna mala interpretació vam comprovar com aquell sol i cel blau era un record, ja que venien quatre dies de tempestes. Anant al càmping una bona tromba d'aigua ens cau damunt... encara que va servir per trobar un lloc i empassar-nos una pizza com una roda de camió. Casualitats de la vida, al carrer major de Chamonix, fent una cerveseta, ens trobem el grup de catalans del càmping de Suèssa... d'aquesta manera vam acabar la nit amb els nous companys bevent-nos les ampolles de cava i la garrafeta de vi i aguantant les bronques de l'amo del càmping...

Dijous, 14 d'agost

La météo no s'equivoca, i un gris dia s'aixeca a Chamonix, refem el campament i, mentre cauen quatre gotes, ens acomiadem d'aquest objectiu pendent fins a la propera... Després d'un viatge amb dues fortes tempestes que ens va retenir a l'autopista i amb tota la moguda dels incendis, que va tallar l'A-7, pels volts de mitjanit tots estem a caseta... cansats, però satisfets de la feina ben feta...

Volíem pujar tres cims i ho vàrem fer, encara que ens va quedar pendent el sostre dels Alps, però amb el temps ja sabem que no es pot fer gaire cosa... només és qüestió d'esperar una nova oportunitat i viure aventures com aquestes.

Miquel Àngel Ramos Pinto

Apunts i comunicacions

- El proper dia 12 de desembre s'inaugurarà l'exposició del XV PREMI FOTOGRÀFIC ÒSCAR RIBES, a la sala de l'antiga Audiència. En el mateix acte es farà el lliurament de premis.
- La Secretaria informa que qui estigui interessat a tramitar o renovar la llicència de muntanya de la FEEC per a l'any 2004 i que no la tingui domiciliada, que es posi en contacte amb secretaria.

- Qui estigui interessat a ser vocal d'alguna sortida d'esquí de muntanya per a aquesta propera temporada, que ho comuniqui a secretaria, ja que s'està preparant el programa d'esquí.
- El proper 30 de gener de 2004, tindrà lloc el sopar anual del Centre.

CENTENARI I EXPEDICIÓ

Com ja sabeu, la Junta i tot un seguit de socis i sècies del Centre estan treballant en la programació de les activitats que han de realitzar-se, durant l'any 2006, per commemorar el Centenari de l'entitat. Tots i totes esteu convidats a les reunions que se celebren. Seria molt interessant que el nostre Centenari pogués comptar amb una activitat (o activitats) alpinística de cert nivell. Creiem que caldria realitzar una expedició en una muntanya significativa, a ser possible un 8.000. L'expedició podria anar acompanyada per un 'trekking' al camp base, en el qual hi podrien participar tots els socis i sècies que vulguessin. És obvi dir que un projecte alpinístic requereix una preparació exhaustiva i conscient a nivell tècnic i logístic, i no tothom hi estem preparats. Cal estudiar, doncs, les possibilitats i veure com encaixa dins de tot el programa del Centenari. Així s'ha creat una comissió encarregada d'estudiar propostes i veure com endegar el projecte en el marge de temps disponible. Per tant, qui tingui alguna idea o estigui interessat a fer alguna proposta, cal que es posi en contacte amb els seus membres.

Podeu preguntar al Jordi de secretaria i us informarà amb qui heu de parlar.

XLV PESSEBRE AL CIM D'UNA MUNTANYA

Seguint el nostre recorregut per les serres enlairades, el diumenge dia 21 de desembre tenim previst col·locar per 45a vegada, el tradicional Pessebre del Centre al cim d'una muntanya, a l'ermita de Sant Salvador del Corb, a 950 m d'altitud, pels vols de Peramola. Aquesta capella, la més petita del romànic català, està afermada directament a la roca a frecc de cingle. El seu estat és ruïnós, però la seva situació dalt de la Mola del Corb, cara a cara amb els conglomerats de la serra de Sant Honorat i la d'Aubenç, permet disfrutar d'unes vistes immillorables.

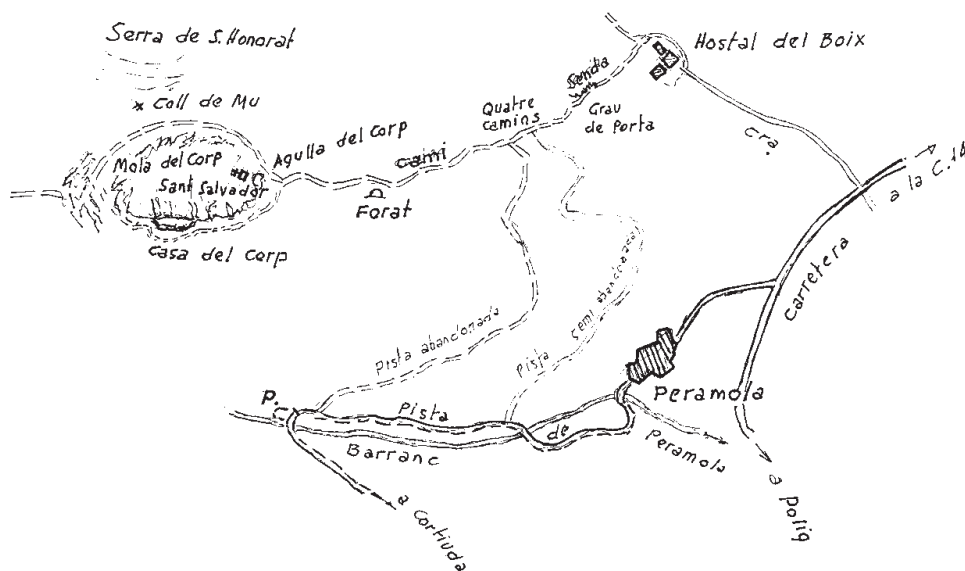
El programa serà el següent: Sortida de Lleida a les 8 hores, esmorzar pel camí, entre Artesa de Segre i Oliana hi ha prou llocs acollidors. Després d'Oliana, desviament a l'esquerra per la carretera de Peramola i concentració general a les 10.30 h a l'Hostal Boix, a 580 m d'altitud, on aparcarem els cotxes. Darrere l'hostal hi ha una bifurcació de camins senyalitzada, agafarem el de l'esquerra (el de la dreta va a Sant Honorat), que aviat es converteix en un senderó costerut i molt erosionat per les aigües. (30 m) Grau de Porta, al peu del cingle del roc de Nerola. (15 m) Per una senda planera enmig del bosc, s'arriba a la colla-

da de Quatre Camins, on a l'esquerra surten dues pistes impracticables per a vehicles que acaben al camí d'accés al poble de Cortiuda. (10 m) Seguint pujant per una pista ampla, a l'esquerra deixem la boca d'un avenc, el forat de Nerola o del Corb. (10 m) Apareix davant nostre un impressionant monèlit, l'Agulla del Corb, a l'esquerra deixem un trencall que va a la Casa del Corb, habitatge troglodita sota una balma natural, habitat fins al segle passat. A uns 10 minuts, senyal de pujada a l'Ermita, d'uns 80 metres de desnivell per un senderó aspre i costerut. En total hi ha una hora i un quart de recorregut.

Qui vulgui estalviar bona part de la pujada, que continui amb cotxe fins a Peramola i per la pista de Cortiuda durant 2'7 km, aparcant el vehicle en el primer retomb tancat del camí. Des d'allí a peu seguint una pista abandonada en direcció Est arribaran al camí abans descrit, a la collada de Quatre Camins.

Esperem tenir bon temps i que l'Éxit que ens ha somrigut els últims anys, ens acompanyi. Així sigui.

Àngel Gàzquez

Picos & Riglos

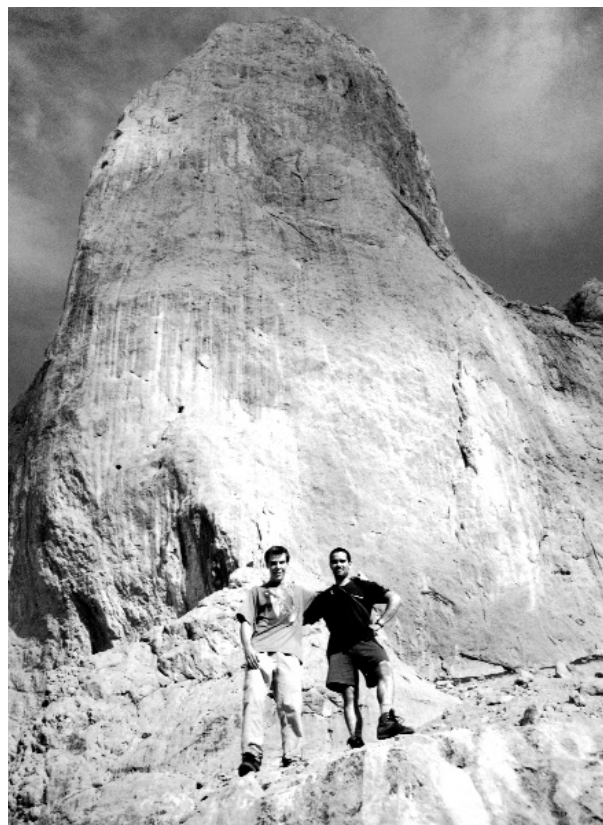
El passat 5 de juny a les 5:15 a.m. ens dirigíem direcció Astúries, amb el cotxe ple de menjar i material d'escalada. Un cop a Sotres, la boira era constant, però vam decidir tirar cap al refugi de Vega Urriellu. Cinc minuts abans d'arribar, la boira va desaparèixer, deixant a la vista el majestuós Picu Urriellu (Naranjo de Bulnes), 600 m de roca vertical s'aixecaven davant nostre... increïble!! Un cop al refugi, vam sopar i ens en vam anar a dormir.

Ens aixequem a les 6:30 a.m., mirem per la finestra i... un dia perfecte! Un mar de núvols es quedava a una altura de 1.500 m deixant-nos "nets" de núvols. Ens dirigim a la cara Est (45°), preparem el material i a escalar. Fem la via Cepeda (V+ 400 m), una roca perfecta ens ha acompanyat durant tota l'ascensió, en la qual no hi havia ni un parabolts, tot a base de ficar friends i tascons... aventura! Al cim, el temps ens continuava acompanyant, i vam poder disfrutar d'una panoràmica immillorable; la baixada la vam fer per la cara Sud, 3 rapels equipats de 60 m i cap avall s'ha dit. En total 5 hores d'escalada i 1 h 30 min d'aproximació. Arribem cansats, el sopar s'agraeix i ens posem a descansar.

Ens toca el despertador a les 8 a.m., esmorzem i en 15 min arribem a la base de la cara Nord, volem fer la via Regil (V 700 m), no molt difícil, però bastant llarga; als primers llargs la roca estava delicada, però a mesura que anàvem pujant la roca es tornava més compacta; els últims 4 llargs concideix amb la via Pidal, unes xemeneies de IV+ netes de "seguros" i amb un "pati" increïble, és el que destacaria més de tota la via. Arribem al cim a les 20 h morts de gana, portem des de les 9 escalant, 11 llargs de 60 m més 100 m d'ensamble de III i II. Baixem rapelant, i arribem just per sopar. Estem molt cansats i decidim que el dia següent descansaríem.

Els guardes ens fan aixecar a les 9 a.m., jo no es que tingui "agulletes", sinó que tot jo sóc una "agulleta"; ens prenem el dia de descans, podem observar com puja una cordada la via directíssima a la cara Oest, tot un espectacle! També ajudem els guardes a carregar paquets que deixava l'helicèpter, i amb un bloc de pedra ens posem a escalar un ratet. Van passant les hores i nosaltres prenem el sol com llangardaixos, fins que s'amaga i anem a sopar.

Avui toca baixar, ens acomiadem dels del refugi i ens quedem mirant el Picu Urriellu, pensant que un altre any hi tornarem, que ha valgut la pena i que hem sigut molt afortunats amb el temps. Arribem al cotxe en una 1 h 30 min, i ens dirigim a la Peña Fresnidiello, volem escalar la cara Nord per la via Elixir para los calvos, una via de V+ de 300 m amb una roca perfecta, mai no havia escalat amb una roca tant bona. L'únic "pro-

Arxivi: Josep M. Cano

Naranjo de Bulnes.

blema", d'aquesta Peña, és que fa poc havien reequipat les vies amb parabolts, però mantenint la mateixa distància dels antics "seguros", és a dir, amb un V de 40 m només hi havia 2 parabolts, s'havia d'anar amb precaució.

Al dia següent escalem la Peña Fresnidiello Sud, una via anomenada Buitres de 300 m de 6a, però havíem començat a escalar a les 17 h perquè ja hi tocava l'ombra, però així ho acabem pagant baixant (rapels) de nit i amb boira, allà les 21 h, sort del meu frontal!

Ens acomiadem dels Picos, i anem direcció Pirineus, concretament a Sallent de Gállego, ja que volem fer la cresta del Diablo. Arribem a les 23:15. Havíem passat per Pamplona (Iruña) i donava la casualitat que eren les festes, el viatge s'havia fet pesat. Anem a dormir al poble d'Escarrilla.

Ens aixequem i escalem en un sector d'esportiva per passar el matí, el temps acompanya, anem a dinar a Sallent i esperem uns companys (Pepe i Raúl) que ens volien acompanyar a fer la cresta, però els típics cumulonimbus d'evolució dels Pirineus descarreguen amb força i no ens deixen pujar, decidim anar a Riglos, allà segur que farà bon temps. Arribem a les 18 h, quina calor! Però allà les 19 h ens posem a escalar a los

Arxivi: Josep M. Cano

Cim del Naranjo de Bulnes.

Volados, una via de 3 llargs (6a, 6b, 6b+) anomenada Kaka de luxe, i acabem baixant de nit, però la “fresculina” de tarda ha valgut la pena. Anem a dormir al “Apeadero” on ens acrivillen els mosquits i alguna puça.

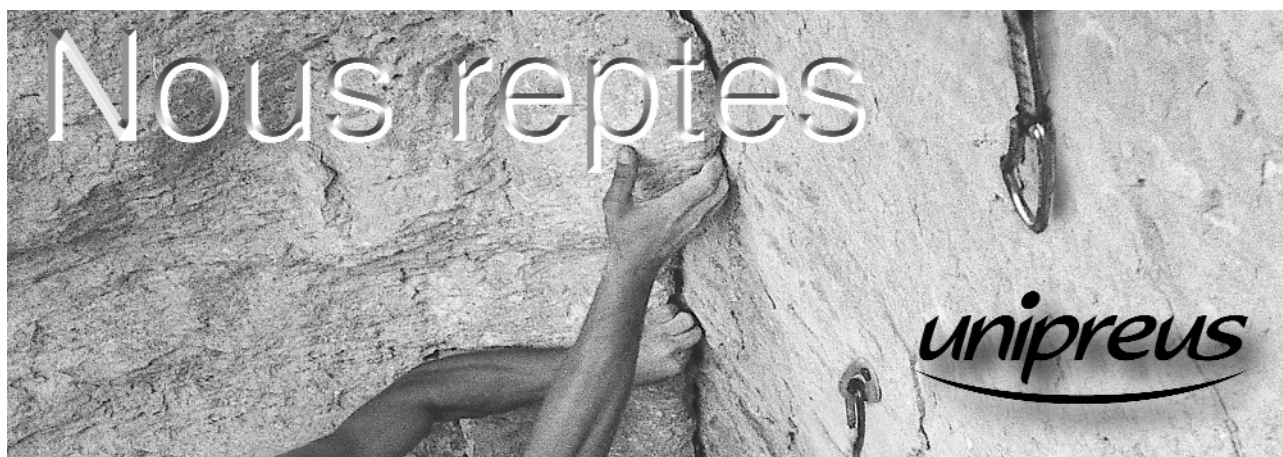
Ens despertem a les 7 h, semblava que tingués la varicela per les picades. Ens posem a escalar, el Xavi i jo la Yuma (200 m 6b), el Pepe i el Raúl l’espólón Adamelo (200 m V+), volíem arribar a dalt del Pisón, però la calor ens fa donar mitja volta al coll; dinem i ens passem la tarda a la piscina de Riglos, més tard, ells marxen perquè l’endemà era dilluns...

Una altra vegada els dos sols, matinem força perquè no ens agafi el sol, decidim fer el Puro, al Mallo Pisón (180 m 6b), una via que recomano a tothom, diedres perfectes, desplomats, xemeneies, un pati magnífic i un equipament perfecte... Què

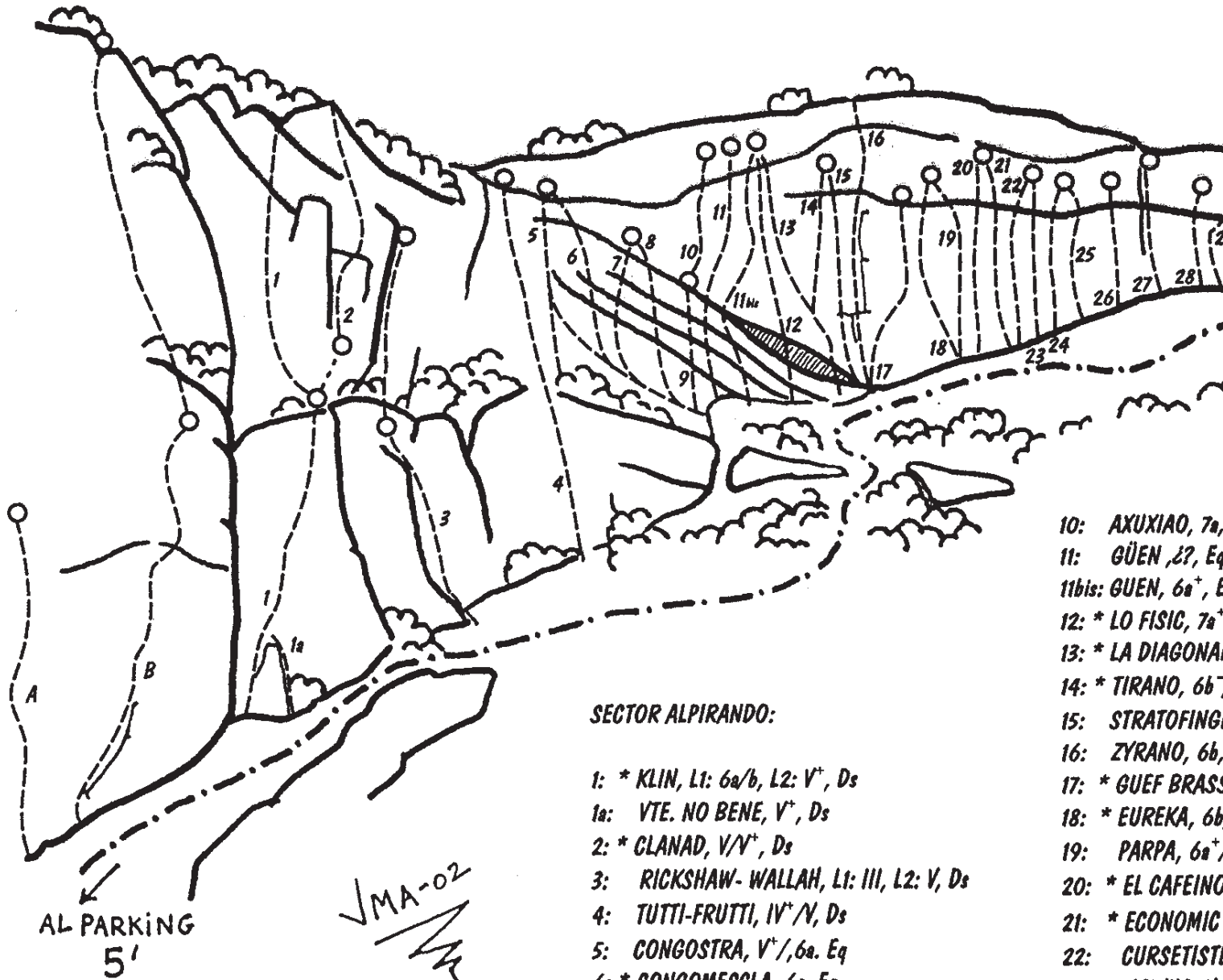
més es pot demanar? La baixada del Puro també és genial, rapels completament “volats” on la paret et queda a uns 3 metres de distància. Miro el llibre de resenyes i “ohhh!! Avui és el 50 aniversari de la primera ascensió, quina casualitat!!”. Dinem i ens passem la tarda a la piscina, on descobrim que la gent d’aquell poble és molt oberta i molt maca. Per la nit una “mica de festa” i a dormir.

Al Xavi se li acaben les vacances i hem de tornar, jo em quedaria més dies, ja que per a mi, Riglos és la millor zona d’escalada, és verticalitat, “panzas”, desplomats, la sensació del buit és constant i molt magnesi!

En total 10 dies d’escalada per uns llocs magnífics, hi tornarem!!!

SECTOR ALPIRAN

SECTOR LA BOA:

A: MAZOPOWER $\angle$? Eq

B: CEREMONY, L1: 6a⁺, L2: 6a, Ds

SECTOR ALPIRANDO:

1: * KLIN, L1: 6a/b, L2: V⁺, Ds

1a: VTE. NO BENE, V⁺, Ds

2: * CLANAD, V/V⁺, Ds

3: RICKSHAW- WALLAH, L1: III, L2: V, Ds

4: TUTTI-FRUTTI, IV⁺/V, Ds

5: CONGOSTRA, V⁺/, 6a. Eq

6: * CONGOMESCLA, 6a. Eq

7: CURSETISTES 1, IV⁺, Eq

8: CURSETISTES 2, IV⁺, Eq

9: CURSETISTES 3, IV⁺, Eq

10: AXUXIAO, 7a,

11: GÜEN, $\angle$?, Eq

11bis: GUEN, 6a⁺, E

12: * LO FISIC, 7a⁺

13: * LA DIAGONA

14: * TIRANO, 6b⁺

15: STRATOFING

16: ZYRANO, 6b,

17: * GUEF BRASS

18: * EUREKA, 6b

19: PARPA, 6a⁺,

20: * EL CAFEINO

21: * ECONOMIC

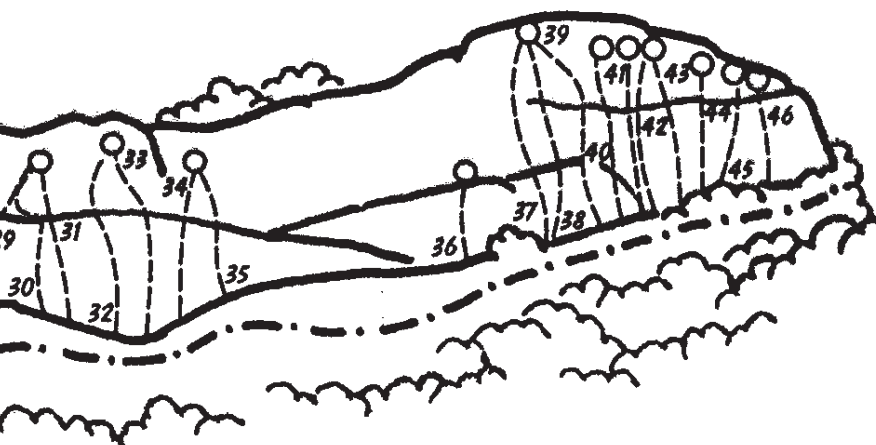
22: CURSETISTE

23: MAWUA, V/

24: * QUINTO I C

25: LINGUIASSO

26: * LA CANALL

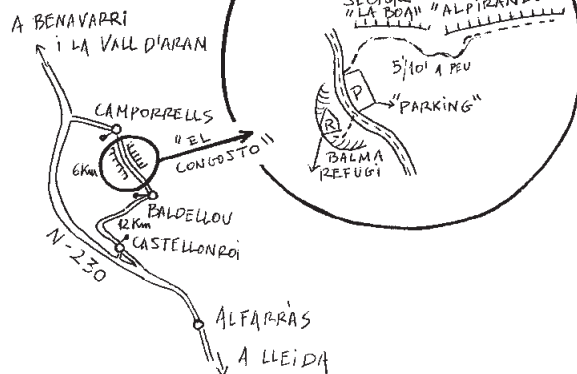

- Eq
Eq
Eq
L, 6a/6b, Eq
Eq
ER, 6c⁺, Eq
Ds
SETAE, 6c, Eq
Eq
/6b, Ds
MAN, V⁺/6a, Eq
CLIMB, V⁻, Eq
ES 4, V, Eq
V⁺, Eq
HUP, V/V⁺, Eq
D, V, Eq
A PLACK, V/V⁺, Eq

- 27: LA CANALLA CRACK, IV⁺, Eq
- 28: BOTTARI, 6b⁻, Eq
- 29: PATIM TEAM, 6a⁺, Eq
- 30: * LA MARIOLA TEAM, 6b, Eq
- 31: * TIM, 6a, Eq
- 32: * L'APRENTENT..., 6a, Eq
- 33: * MAJETE, 6a, Eq
- 34: * LO PIARATET DE LA BARRA, V/V⁺, Eq
- 35: * MOCO DE PAV, V/V⁺, Eq
- 36: ULER, V⁺, Eq
- 37: QUIN BO QUE FA, V/V⁺, Eq
- 38: * CURSETISTES 5, V/V⁺, Eq
- 39: CURSETISTES 6, V/V⁺, Eq
- 40: REPTIL SEC, V/V⁺, Eq
- 41: * SIERVOS I JABALINS ..., 6a⁺, Eq
- 42: CURSETISTES 7, V, Eq
- 43: CURSETISTES 8, V, Eq
- 44: * EL ANTEPENULTIMO, V⁻, Eq
- 45: EL PENULTIMO, IV, Ds
- 46: * EL ULTIMO DE LA FILA, IV, Eq

***:Vies recomanables, Eq: vies equipades, Ds: vies desequipades (bicoins i Friends)**

A BENAVERRI
E LA VALL D'ARAN

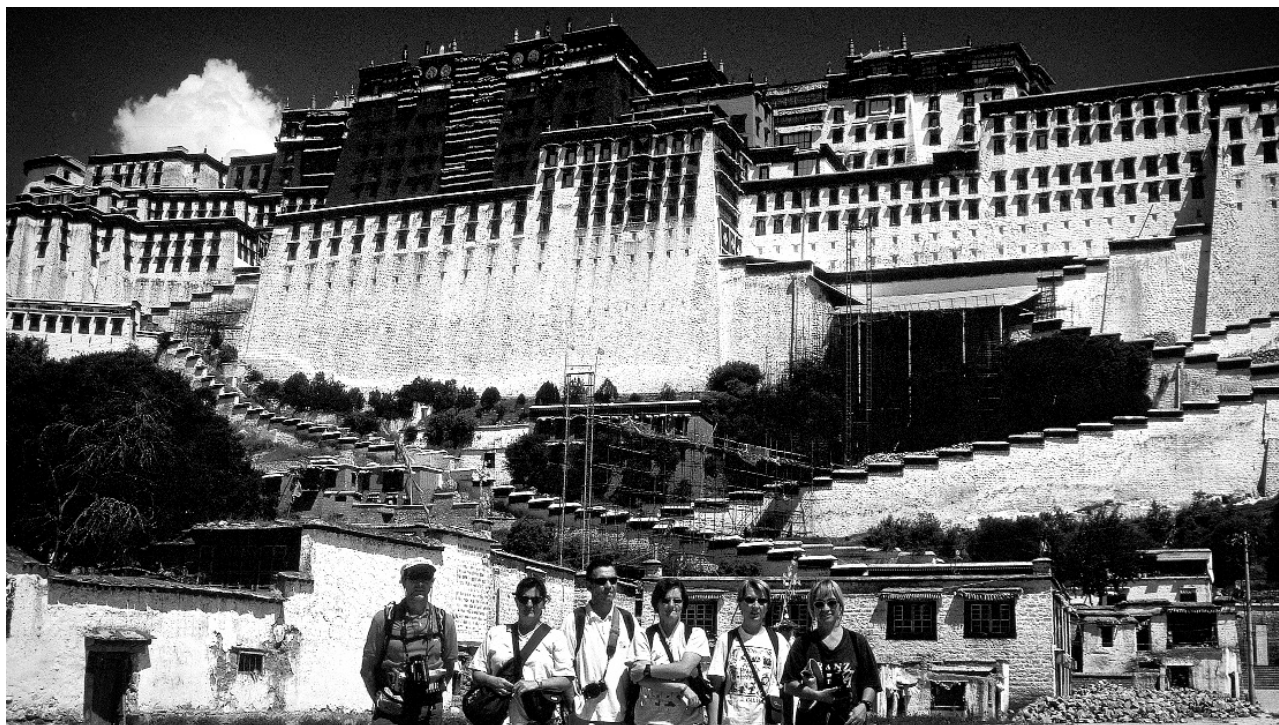
Baldellou és una gran zona d'escalada que actualment compta amb més de 300 vies, de totes les dificultats. Al sector Alpirando hi trobem un gran nombre de vies fàcils, perfectament equipades, que en principi van servir per a la realització de cursets d'iniciació a l'escalada. Actualment, però, ha augmentat considerablement el nombre de vies, de totes les dificultats (n'hi ha diverses de setè grau, i fins i tot algun interrogant...) que permeten a tothom passar-hi una bona jornada d'escalada, especialment a l'hivern, donada l'orientació completament solana d'aquest sector. La majoria de les vies han estat equipades pel Marmo, el Cosin, el J. Chaverri, el David i el Joan, i s'ha comptat amb alguna col·laboració de material per part de la SEAM.

■ On menjar i beure? A Baldellou hi ha el bar Social, on s'hi troba el llibre de ressenyes i piades, i també hi ha un bar a Camporrells, on fan entrepans. Per menjar de menú trobem diversos restaurants al costat de la N-230, si pugem per la carretera de la vall d'Aran, al costat d'una benzinera. Hi ha una font d'aigua molt bona al costat de la carretera, poc abans d'arribar a Camporrells des de la benzinera "El Portal del Pirineo".

■ **On dormir?** Hi ha un petit refugi lliure en una balma enmig del congost, així com també un alberg a Baldellou (alberg casa Albano, tel.: 974-433374 o 677241113)

ARESTA 9

Entorn a un viatge al Tibet

Arxíu: Marcé Cluat

El grup al peu del Potala, a Lhasa.

En el món actual trobaríem una llarga llista de territoris on els conflictes polítics i les violacions de drets humans són un fet quotidià. Però els mitjans de comunicació convencionals només se'n fan ressò en moments puntuals. Colòmbia, Caixmir, Ruanda, Congo, Txetxània... en serien un petit exemple.

Avui us voldria parlar d'una d'aquestes àrees: el Tibet.

Un xic d'història

Darrere la gran serralada de l'Himàlaia, hi ha el vast altiplà del Tibet, que, amb 1'2 milions de quilòmetres quadrats i una gran riquesa natural i de vida humana, sobreviu actualment sota el domini poderós del seu veí: la Xina.

La seva llarga i atzarosa història ha passat per diverses fases com a territori independent o ocupat, forjant una pròpia personalitat cultural, política i religiosa. Poble bàsicament nòmada, tingué en el segle VII un moment significatiu quan el rei Songtsen Gampo introduí el budisme i unifica el país. L'estructura feudal de la seva organització com a estat en fou l'altre element del que podríem denominar Imperi tibetà. Els segles XIV i XV foren de domini mongol.

Entre el 1644 i 1911, la dinastia xinesa Ching l'incorporà al seu imperi, per acabar a principis del segle XX sota la presència britànica, exercint un cert protectorat enfront de la Xina. Les

dècades anteriors a 1949 foren per al Tibet d'independència, lenta modernització i pau.

La revolució cultural de Mao Ze Dong significà la seva ocupació territorial, imposant una forta repressió social, religiosa, política... L'any 1951 en fou la data més significativa, però el 1959 veia com 80.000 tibetans empenien el camí d'un llarg exili. El seu màxim dignatari, el catorzè *dalai-lama*, Tensi Gyatso, s'instal·lava a la ciutat índia de Dharamsala, des d'on inicià una lluita pacífica i reivindicativa de la personalitat històrica del poble tibetà.

Un espai per descobrir

Per a alguns sectors de la societat occidental, el Tibet ha suposat un espai atractiu i fins i tot mític. La seva proximitat a les grans muntanyes de l'Himàlaia, la grandiositat del seu paisatge, la resistència silenciosa a la presència xinesa, l'atracció del budisme com a forma de vida i religió, les ensenyances del *dalai-lama*, el seu premi Nobel de la Pau, la dificultat d'accedir-hi, les prohibicions..., tot en si han estat, durant molt temps, components d'un enigma.

Fou així com al llarg dels segles XIX i XX, aventurers i exploradors convertiren el Tibet en la seva fita. Cal destacar l'orientalista, escriptora i anarquista francesa Alexandra David-Néel, que

Axiur. Maeçè Clurat

Vista del Nojin Kangtsang (7.191 m).

viatjà per tot ñ sia entre 1911 i 1924, per recórrer el Tibet i deixar-nos el testimoni d'un món aleshores vedat als estrangers.

Avui en dia, visitar el Tibet no resulta tan aventurat com en l'època de David-Néel, però sí que constitueix una experiència excepcional per a qui vol aproximar-se a un espai geogràfic i cultural tant llunyà a nosaltres. No és possible viatjar lliurement pel Tibet, però a Katmandu les agències ofereixen totes les facilitats possibles segons marquen les autoritats xineses.

El Tibet actual veu com la modernitat (imposada per la presència xinesa i el turisme) i la tradició (la fervent devoció dels budistes tibetans) conviuen en una lluita soterrada, on les pràctiques mil·lenàries resisteixen en profunda convicció.

Des de l'ocupació militar xinesa, la població tibetana ha sofert la destrucció dels monestirs, la persecució dels seus monjos, la prohibició de la seva llengua i costums... i perviu tot plegat en el fons d'una gran imposició. Als sis milions de tibetans s'hi han afegit sis milions de colons xinesos que deixen la seva gran empremta comercial i cultural. No li cal al govern xinès l'exèrcit. Ha trobat una forma més subtil (com ho ha fet tot país que ha intentat anihilar un poble).

Darrere la societat xinesa al Tibet, s'hi pot intuir part d'allò que fou el Tibet tradicional: el treball al camp, la vida als monestirs, la devoció religiosa...

De tota manera, del que sí que es pot gaudir és de les seves joies culturals i paisatgístiques.

DE LHASA A KÀTMANDU

Aprofitar un viatge al Nepal, bé mereix uns dies al Tibet. Un vol als 3.600 metres de Lhasa et descobreix un immens territori, on el riu Yelung Tsangpo (Brahmaputra) rega aquelles terres de forma generosa (almenys a l'estiu); un altiplà amb llargues valls, colls i cims de més de 4.000 metres d'una bellesa impressionant. A Lhasa val la pena recórrer els seus principals monestirs i palaus (Drepung, Sera, Norbulingka,...) i sobretot el gran Potala. T'observen, des de la foscor dels monestirs, les imatges d'Avalokitesvara, Maitreia, Tara... Passejar entre els pelegrins i creients donant les tres voltes, com indica la pràctica budista, al temple del Jokhang de Lhasa, entre turistes incréduls o sorpresos, t'indica com de forta és encara la religió al Tibet. Tot plegat una mostra de la vitalitat de la forma de vida a les dures terres tibetanes. A més a més, 5 dies d'un viatge de quasi 1.000 quilòmetres per pistes de terra, et porta a les ciutats de Gyatse i Xigatse, per vorejar la serralada de l'Himàlaia, i tenir (si els núvols no t'ho impedeixen) una visió de l'Everest, el Xixa, el Cho-Oyu, tot passant per colls de més de 5.000 metres i, sobretot, el llac sagrat Yamdok (llac Turquesa).

Els monestirs de Kubum, Tashilhumpo i Sekya són altres visites destacables. Superat el Lalung Pass (5.220 m), que marca l'entrada a la zona del Qomolungma, la Friendship Highway davalla, durant dues jornades més, fins als 1.300 metres de la capital nepalesa. La ruta es transforma en una estreta vall d'exhuberant vegetació i aigua que regalima a dojo pel congost (anomenat de l'Infern). El pas per la frontera xinesa-nepalí deixa el viatger un xic corprès; els controls duaners i abandonar el Tibet no són compatibles. Però, el Nepal et guarda encara més dies de descoberta.

Deixem enrere una terra inhòspita, àrida, que desprèn solitud, però on la seva gent, al llarg dels temps, ha trobat formes vitals d'expressió.

TASHI DELECK, TIBET

Consultes i lectures recomanades sobre el Tibet

- Dossiers CIDOB www.observatorio.barcelona2004.org
- www.casadeltibetbcn.org
- D. AGNIEL i M. GOTIN; *Viaje al Tibet. Tras los pasos de Alexandra David-Néel*. Ed. Altair, 2003.
- A. DAVID-NÉEL; *Viaje a Lhasa*. Ed. Altair

Hi vam ser: Mercè Ciutat, Jordi Mayor, Pepa Mallol, Maria Huguet i Jordi Guivernau.

M. Lluïsa Huguet Recasens

Els raids d'aventura: resum de la temporada 2003

Els raids d'aventura són competicions esportives multidisciplinàries (córrer, bicicleta de muntanya, cayack, descens de barrancs, escalada, tir amb arc, patins en línia, tirolines, rappels, natació, orientació...) que es desenvolupen a l'aire lliure, on els equips han d'anar superant diverses proves en el mínim temps possible. Els equips estan formats per un nombre variable de corredors i de persones d'assistència (conduïxen el vehicle per anar d'un punt de control a un altre i preparen l'avituallament als soferts corredors).

Així cada raid ofereix un recorregut per les zones més maques de la regió, tot barrejant les diferents disciplines i posant a prova la resistència dels diferents equips. No es tracta només de córrer, hi ha molts aspectes que fan que equips menys forts estiguin més endavant que els teòricament més forts: avituallaments, tàctica, companyerisme, coneixement de la zona i la sort són factors determinants per tal d'aconseguir bones posicions.

A Catalunya enguany s'han celebrat dos circuits que engloben els raids amb plantejaments més similars on els equips participants fan l'impossible per tal d'esgarrapar uns segons: el Catalunya Aventura i la Copa Horitzó.

El Catalunya Aventura és un circuit de 3 proves de cap de setmana que se celebren per diferents punts de la geografia catalana. Els equips estan formats per 3 components on almenys dos corren i el tercer es desplaça amb el vehicle i fa d'assistència/relleu (modalitat 2+1), a més puntualment els 3 han de fer proves conjuntament. Cada cap de setmana consta de dos etapes i en funció de la classificació obtinguda en cada

Així: Robert Guiler

L'Uka-X-Team en procamar-se campions de Catalunya de Raids de 2003.

etapa s'atorguen els punts que serveixen per establir la general de la Copa. Enguany hi han participat dos equips de Lleida: el Gimnàs Lleida i l'Uka-X-Team. A continuació fem un repàs de com ha funcionat aquest circuit, així com també d'altres raids on han participat aquests equips.

De l'equip del Gimnàs Lleida n'ha format part el consoci del Centre, Josep Gorgues, de Rosselló, mentre que l'Uka-X-Team ha estat principalment integrat aquesta temporada pel Víctor Sanz, de les Borges Blanques i pels consocis del Centre: David Bedoya i Robert Guiler.

La temporada es va començar en una clàssica del calendari: les 24 hores NON STOP a la Pineda Platja el dies 26 i 27 d'abril.

Banc Sabadell

Aquesta era la primera prova puntuable per a la Catalunya Aventura i la primera prova del calendari per a la majoria d'equips (que va agafar a més d'un una mica despistat). Després de moltes hores d'encadenar cursa a peu, bicicleta de muntanya, canoa, via ferrada i orientació, el Gimnàs va fer 5Ž i l'Uka 9Ž

Després es va dur a terme el Campionat Universitari de Raids d'Aventura per la zona de la Seu d'Urgell els dies 7 i 8 de juny. Aquesta prova, que tenia una categoria open per a la resta d'equips no universitaris, va reunir uns 20 equips en la modalitat 2+1 malgrat coincidir en dates amb dos altres raids d'aventures que se celebraven per Catalunya. L'Uka es va imposar en una cursa molt ben organitzada.

L'Uka-X-Team també va guanyar i per segon any consecutiu una prova de caràcter, de moment, molt local i que va en vies de convertir-se en una clàssica del calendari. És una cursa d'un sol dia, ràpida i molt propera a Lleida. La Txakal-X-Trem va tenir lloc el dia 22 de juny a la zona de l'embassament de Santa Anna. Les proves que es van realitzar en equips de dos van ser: natació, cursa a peu, caiac i BTT. Una organització molt competent malgrat la seva joventut i un dia radiant van contentar els 13 equips participants.

El dia 5 de juliol es va celebrar el raid Atlanta a Puigcerdà per a equips exclusivament femenins i en va aconseguir aglutinar 22. En aquest raid hi van participar l'equip del Centre, format per Maria Bedoya i Anna Farrero, que van obtenir la 17a posició.

El cap de setmana del 12 i 13 de juliol es va celebrar a Bagà la segona prova del Catalunya Aventura. Un raid molt bonic i amb uns dies radiants. Llàstima que durant el transcurs de la segona etapa i en la prova de remontar cordes fixes, un "raider" va patir un accident que va obligar l'organització a suspendre la cursa en aquell punt, a causa de la gravetat del mateix. L'accidentat va ser evacuat amb helicèpter i les últimes notícies són que ja s'està recuperant, esperem veure'l aviat de nou en algun raid. Al final l'Uka va fer 3r i el gimnàs 15Ž. Després el cap de setmana del 6 i 7 de setembre, i aprofitant que el prestigiós circuit X-Adventure-Raid-Series (Copa del Món) celebrava la quarta cursa del circuit a la Serra de Guara, els dos equips lleidatans vam aprofitar per medir-nos amb els "jefes" de tot el món. Un circuit molt ben trobat on es van realitzar 13 etapes combinant la cursa a peu, la BTT, la canoa, el descens de barrancs i el rappel, que van posar a prova la resistència física de tots els equips (que obligadament han de ser mixtos). El temps no va acompanyar gaire i encara va endurir més el raid.

Arxiu: Robert Guilera

L'Uka-X-Team en la prova de canoa.

Al final, després de moltes hores de cursa (l'últim equip va acumular més de 45 hores de cursa), l'Uka va fer el 21Ž i el Gimnàs el 34Ž

Després va tocar el torn al Raid de la Noguera celebrat el cap de setmana del 19 i 20 de setembre, a la zona d'Inger i que enguany era el Campionat de Catalunya de raids. Les proves realitzades van ser BTT, rappel, escalada, tir amb arc, natació, cursa a peu, orientació (diürna i nocturna) i canoa. Hi van participar 22 equips de tot Catalunya en la modalitat 2+1. El recorregut va ser molt bonic, però es va fer curt al costat de la prova de la Serra de Guara. Aquest raid, i per segon any consecutiu, el va guanyar l'Uka-X-Team, proclamant-se Campions de Catalunya de Raids 2003. El cap de Setmana del 4 i 5 d'octubre es va celebrar la tercera i darrera prova del Catalunya Aventura a la zona de Puigcerdà. Un raid molt tècnic, on la bona orientació va ser fonamental, ja que a més de les proves clàssiques es va haver de fer una etapa d'orientació nocturna amb vivac inclès. A més, les primeres neus de la temporada van fer acte de presència i van deixar gelat més d'un "raider". En aquest raid l'Uka va ser 3r i el Gimnàs 6Ž

Al final, en la general final del Catalunya Aventura l'Uka ha quedat 2n i el Gimnàs 4t.

Ara la temporada ja s'ha acabat i és l'hora de començar a fer nous projectes per la temporada vinent, on esperem mantenir o superar els resultats d'aquesta.

Robert Guilera Giralt

Islàndia (2a part)

Arxiu: Lluís Capell

Blocs de glaç surant al llac Jokulsharon.

Akureyri és la segona població més important del país. A l'igual de Reykjavik manté una estructura urbana de ciutat. Situada a la costa nord, amb l'oceà nòrdic al davant, fou la base de dues excursions ben interessants que serviren per descansar el cul de tanta bicicleta.

L'11 d'agost, vam fer un recorregut amb microbús per la zona nord-est. La primera parada fou a la cascada Godafoss (cascada dels déus) del riu Bárdardalur. Aquest lloc fou on els avantpassats islandesos es convertiren al cristianisme, per aquesta raó varen llençar els seus ídols pagans al corrent d'aquest bell salt d'aigua que té una certa semblança amb un Niàgara en miniatura. La parada següent la férem a l'espectacular paisatge del llac Mivatn, d'origen volcànic, que a la zona de Skútustádir està esquitxat de múltiples i petits cons, tapissats de gespa, producte de l'activitat de primitives fumaroles i sorgències de lava. Una visita del tot recomanable malgrat la plaga de mosques que obliga molts visitants a protegir-se la cara amb vels. A pocs quilòmetres, a la zona de Graenvatnsbruni, visitarem un camp de lava petrificada de formes capricioses que resulta un jardí escultòric de ressonàncies modernistes. Continuant més a l'est passarem pel camp de fumaroles i sorgències sulfuroses de Námaskard que donen un meravellós i pictòric cromatisme de variacions ocre a la superfície del sòl. Aquí la visió i el soroll del fang bullint fa sentir la presència pròxima de l'infern sota els nostres peus. Finalment visitarem la imponent cascada d'aigües tènues de Dettifoss, considerada la de més capdal d'Europa ja que vessa uns 193 m³ d'aigua per segon al canó de parets de basalt excavades pel riu Jökulsá á Fjöllum.

Després de sopar de veritat en un bon restaurant d'Akureyri, el dia següent el dedicarem a navegar per l'oceà nòrdic, amb la pretensió de veure cetacis emergint del seu medi natural. Així que viatjarem fins a Húsavík, petita població pesquera que té, a més d'una encantadora i generosa església de fusta, un petit museu dedicat a la balena i a la història de la seva cacera. Al port abordarem un vaixell turístic que anuncia un 95% d'èxit de visualització de balenes. Aconseguirem formar part del generós percentatge i observarem en la llunyania lloms i aletes dorsals negres sorgint i desapareixent repentinament del color blau grisós de l'aigua. Potser, en esperar contemplar una mena de circ d'aquàrium, l'espectacle ens hagués decebut de no ser per la màgica llum de l'atmosfera àrtica reflectint-se en els núvols i sobre la serena aigua d'aquell oceà.

L'endemà, viatjarem d'Akureyri a Höfn. Fou una etapa neutralitzada de 500 km. Serví per traslladar-nos en autobús, del nord a l'est de la costa sud. El recorregut fou com un recordatori paisatgístic de les terres altes interiors: Extensos camps de lava i de bombes volcàniques, puja-baja alternatius, trams de carretera sense asfalt... A mig camí férem transbord d'autobús a Egilsstaðir i d'aquí a Höfn, a la vora de l'Atlàntic, on passarem la nit i retrobarem les bicicletes per a la segona part del nostre viatge a tracció animal. Des d'aquí ja s'apreciava la vasta glacera del Vatnajökull.

Höfn – Keflavík: La costa sud, el desguassament de les glaceres vora mar. 14-08-2003: Höfn – Jokulsharon (80 km)

Esgotadora etapa gràcies al vent de cara que ens acompanyà els últims 60 km de recorregut. Fou com un Tourmalet, malgrat la planor de la carretera asfaltada que ja no canviava gaire més fins

abandonar el país. Però la descoberta del Jokulsharon fou *Žpica*: Blocs de glaç que treuen el cap darrere l'horitzó immediat i en donar l'última corba apareix de sobte l'espectacle d'una natura morta que no n'és gens: Aigua grisa, un caos de gel de mil formes i mides surant, estenent-se en profunditat i espessegint-se fins a confondre's amb la immensa glacera que al darrere davalla des de les muntanyes. El cel ennuvolat amb raigs anàrquics de llum acabava de compondre una pintura a la manera de Géricault. El cansament no ens va privar d'aquestes sensacions. Vam passar la nit vora del llac mentre fórem observats per una foca curiosa que de tant en tant emergia de l'aigua. El llac Jokulsharon és producte del desglaç de la llengua glaciària Breidamerkurjökull. Els seracs del seu front cauen regularment sobre l'aigua i suren fins al mar a través del canal de desguassament del llac.

15-08-2003: Jokulsharon – Skaftafell (57 km)

Etape de transició per a mi. Atès el cansament del dia anterior i que el vent es tornava a mostrar, vaig fer el trajecte en autobús, juntament amb la Pilar i la Lluša. Ben aviat arribarem a Skaftafell, on retrobarem més tard els companys ciclistes, més agosarats que nosaltres, i també el Lluís i la Montse ja que en aquest lloc vam fixar punt de reunió. Skaftafell és un punt principal d'excursionisme. És la porta d'accés al parc nacional que protegeix extenses zones de gelera i muntanya del Vatnajökull. Aprofitarem el dia per trepitjar el gel de la llengua glaciària de Skaftafellsjökul i caminar tres quarts per veure la Svartifoss (cascada negra), menut salt d'aigua, però el de més bellesa pel teló de fons rocós que aparenta un orgue de tubs de basalt.

16-08-2003: Skaftafell – Kirkjubæjarklaustur (70 km)

Iniciarem en bicicleta el trajecte que recorre el gran delta d'aiguamolls Skeidarársandur format per les aportacions del Vatnajökull, que és la tercera massa de glaç continental més gran del món.

Unes notes sobre Islàndia:

A la nit els "pubs" obren fins a la una i alguns tenen música en directe. La cervesa és aigua pura però els islandesos es posen molt contents en beure'n. En pocs llocs es pot fumar, un paquet de cigarretes val com una caixa d'havanes aquí. El salmó molt bé i el bacallà també. A Islàndia són poca gent (300.000 +/-), la meitat a la capital, els altres molt repartits, per la costa principalment. Com que són pocs són molt educats i no se'ls veu estressats (tenen dues Catalunyaes per la població de Lleida). Respecten molt els vianants i els ciclistes. El 80% de l'economia recau en la pesca i hi treballen el 10%, hi ha bestiar de llana, cavalls i vaques. Excepte en la benzina pels vehicles són autosuficients energèticament (termal). Com que al sector primari hi penquen pocs i els serveis públics són molt bons, crec que la meitat de la població deu ser funcionària, cosa que trobo perfecta. Viuen bé sense ostentació. Són funcionalistes.

Pràcticament en tot el recorregut és present la llengua glaciària de Skeidarárjökull, cosa que dóna idea de les vastes proporcions. Però als 30 km la pluja, que no minva des de la sortida, ens va fer decidir, amb la Lluša, parar l'autobús. Al càmping iniciarem l'estesa de roba molla que en arribar la resta de companys agafà proporcions napolitanes. Kirkjubæjarklaustur és un petit nucli apartat de la costa, des d'on s'accedeix a la zona volcànica de Landmannalaugar, situada a les terres altes prèximes, lloc molt indicat per a l'excursionisme i on la Montse i el Lluís tenien previst passar-hi uns dies caminant.

17-08-2003: Kirkjubæjarklaustur – Vik (73 km)

Amb la Pilar, la Lluša, el Jordi i la Dolors formarem un grup d'acomodats a l'autobús, que ens estalvià una altra ronda d'aigua. En arribar a Vik el temps s'esclarí. Durant el recorregut observarem extensos camps de lava i d'aiguamolls, resultat de l'activitat volcànica de terra endins i del desglaç de la propera gelera del Mirdalsjökull. També constatarem la nombrosa i activa població de gavines que crieu tranquil·lament als accessibles penya-segats que envolten a tocar la localitat de Vik. És una mostra més de la promiscuïtat que es dóna entre la natura i la civilització islandeses. Vik és una pintoresca població costera, amb una extensa platja de grava i sorra negra, que es caracteritza per la seva aïllada esglesiola, damunt d'una graonada tapissada de gespa que domina la vila, i per les escultèriques roques de lava fèssil que des dels penya-segats s'endinsen al mar. Es veu que a Vik hi acostumen a niar colònies de Pufins (frarets), però aleshores no n'hi havia. Una bona estona a la platja i unes cerveses al cafè, instal·lat en la casa més antiga del lloc, foren les nostres millors dedicacions del dia.

18-08-2003: Vik – Hvalsövellur (86 km)

Aquest dia decidírem pedalar tot el recorregut i, després d'afrontar els dos petits ports que s'han de superar per creuar els penya-segats, reprenguérem la plana costanera a tota màquina, gràcies al vent que anava de cua. Visitarem, de passada, l'esplèndida cascada de Skógafoss i més endavant la de Seljalandsfoss, aquesta provinent de la petita glacera d'Eyjafjallajökull, l'última que apreciarem al nostre viatge. Molt aviat arribarem a Hvalsövellur, població situada a l'interior, ja en territori de transició fins a Reykjavík. Tarda de pluja que passem als banys termals i a la biblioteca del poble.

19-08-2003: Hvalsövellur – Selfoss (50 km); Selfoss – Reykjavík (59 km)

La Pilar, la Lluša i jo, atès que perdérem interès per l'ara monèton paisatge, per la pluja amenaçadora, pel desig d'arribar a Reykjavík i per la nostra afeció a l'autobús, férem dues etapes en un sol dia amb aquest mitjà de transport, cosa que ens permeté avançar-nos una jornada als nostres companys i així disposar de més temps per visitar la capital.

22-08-2003: Reykjavik – Vogar (40 km); Vogar – Blue Lagoon – Vogar (30 km)

De nou en bicicleta afrontarem la penúltima etapa del viatge. Sortir de Reykjavik per la carretera que mena a l'aeroport fou l'única experiència ciclista que ens produí cert enrenou, atès el dens trànsit que recordava el de qualsevol ciutat europea. Lentament el paisatge urbà restà substituït pel de la lava i, a la nostra dreta, a través de la gran badia de Faxaflói s'aprecia el pic i la gelera de Snaefellsjökull, situats a la llunyana península de Snaefellsnes. Arribats al poblet de Vogar (d'ambient neorealista americà estil Faulkner) muntarem el campament per descarregar pes i dirigir-nos després a gratificar el nostre cos a l'important instal·lació termal turística de Blue Lagoon, cosa que simbolitzà el premi a la nostra aventura. Blue Lagoon és un complex de banys termals de construcció artificial que s'aprofita d'una planta industrial d'extracció d'aigua i energia termals que es canalitza fins a la capital. És un exemple de la filosofia nòrdica que fa compatibles la indústria, la salut i l'oci, en aquest cas. Després dels banys i de fer uns tractaments cutanis de fang retornarem a Vogar.

23-08-2003: Vogar – Keflavik airport (17 km)

Últim dia a Islàndia. Pedalada de tràmit fins a l'interior mateix de la terminal de l'aeroport de Keflavik. D'una forma desproporcionada en el temps l'autocar ens deixava a la porta de casa a Lleida. A partir de llavors, Islàndia ja serà sempre el record d'un exòtic paradís natural civilitzat. La bicicleta haurà estat força responsable de tot.

Carles Sàez Llorca

Arxiu: Carles Sàez

Cascada de Svartifoss.

A Reykjavik hi ha concentrada una important oferta cultural, uns llocs d'interès són:

- Ásmundarsafn; The Ásmundur Sveinsson Sculpture Museum (petit i deliciós museu monogràfic d'un important artista local, molt recomanable)
- Reykjavik Botanic Garden (interessant)
- Reykjavik Art Museum (Centre d'art modern)
- Biblioteca Pública (al costat de l'anterior. S'hi pot llegir *El País*)
- The Culture House (exposicions diverses)
- Perlan (curiós centre cívic cultural-infraestructural)

mobles

l'ebenista

projectes i dissenys a mida

ctra. vall d'aran, km. 10,7 · 25124 rosselló (lleida) · tel. 973 73 27 79 · fax 973 73 27 16